

5-КИ БРОЙ 6 СТРАНИЦИ! Съ бесплатно приложение брошура отъ чудесния романъ на Карлъ Май „Керванътъ на робитѣ“. Илюстрираниятъ романъ „Джимъ Джунглата“ продължава!

# ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА <b>IV</b>	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ. ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ. ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ. ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.	Одобрень и препоръчанъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г. РЕДАКТОРИ: МАРИЯ НЕНОВА, АСЕНЪ ЗАХАРИЕВЪ И ПЕТКО СТОЯНОВЪ	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ ЦАРИЦА ИОАННА № 18 Пощ. чекова сметка № 1328	БРОЙ <b>1</b>
---------------------	---	---	---	------------------

## СТРАННА ДРУЖБА

Разказъ отъ Робертъ Дайни

Вечерята бѣше свършена и около огъня се възцари тишина. Повърхността на малкото езерце блещеше въ тъмнината, като кжсь отъ небето, падналь на земята. Виеха койоти. Дрънкаха веригитѣ на запннатитѣ коне, щипещи прѣсна трева.

Половина рота войници отъ пограничния батальонъ на тeхаската стража, седѣше около огъня. Добре познатъ звукъ — скърцане на обуца о дървени стремена — се чу въ храститѣ. Войницитѣ се прислушаха. Въ храститѣ се чу ласкавъ мекъ гласъ, като че утѣшаващъ нѣкого.

— Свѣсти се Муриель, приятелката ми, стигнахме вече. Много ли дългъ бѣше пътя за тебе, допотопно създание? Я, свести се и ме погледни. Не се притискай тъй силно до шията ми!

Следъ минута до огъня се приближи, прѣтпейки, уморенъ конь. Двадесетгодишенъ младжекъ се клатѣше на седлото. Но „Муриель“, къмъ който той се обръщаше, никжде не се виждаше.

— Ей, братя, — извика той весело, — ето ви писмо за лейтенантъ Манингъ.

И младежътъ, като скочи на земята, разседла коня и го привърза за едно дърво.

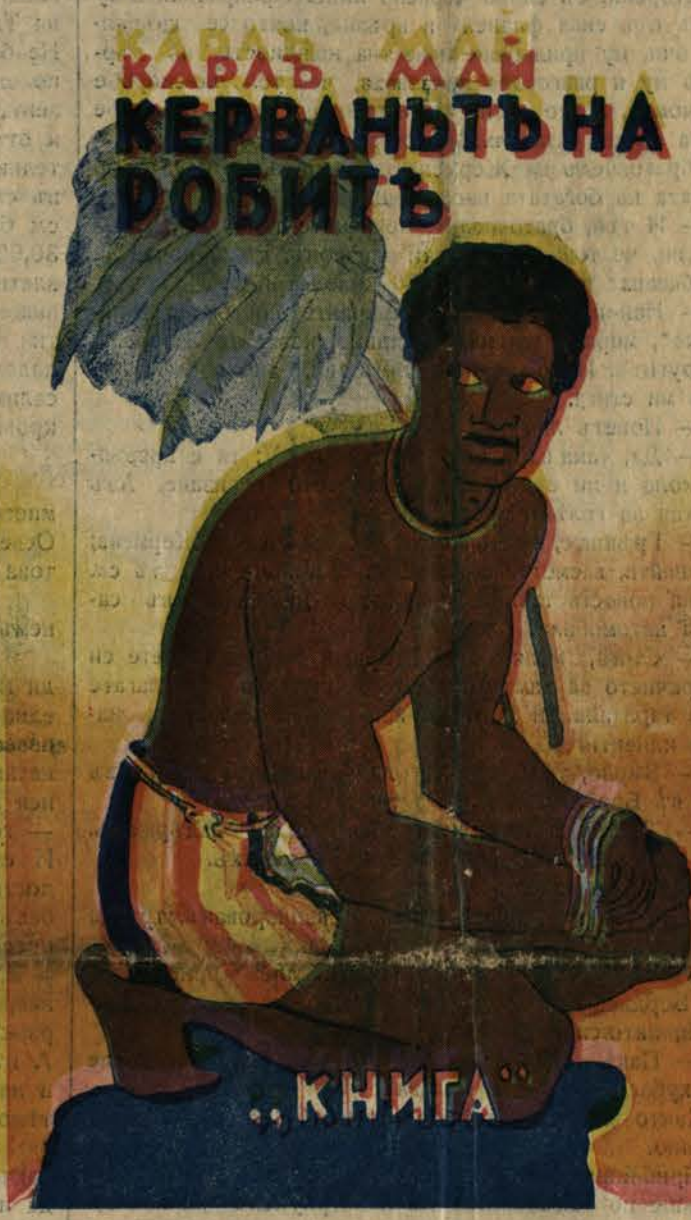
— Момчета, — следъ две минути викаше лейтенантъ Манингъ. — Ето мистеръ Джемсъ Хайесъ, новиятъ членъ на нашия отрядъ. Капитанъ Клинтъ ни го праща отъ Елъ-Пазо. Другаритѣ ще ви дадатъ да хапнете, Хайесъ — каза той на новодошлия — запнете коня си и го пуснете да пасе.

Граничаритѣ дружелюбно приеха новия другаръ, но внимателно се вгледаха въ него и не бързаха да си съставятъ мнение. Въ избора на другаръ въ тѣзи опасни краища, хората сж дeсетъ пжти по-внимателни, отколкото въ избора на съпруга. Отъ тѣхната честностъ, съобразителностъ и хладнокръвие често зависи живота на всички останали.

Като похапна, Хайесъ седна до огъня. На войницитѣ се хареса сухото му, загорѣло, добродушно лице, което постоянно се освѣтаваше отъ широка усмивка.

— Другари, — каза новиятъ граничаръ, — искамъ да ви запозная съ другарката си. Не мисля, че нѣкой би я нарекъль красавица, но се надѣвамъ, че ще намѣрите добри черти въ нея. Муриель, ела тука!

При тѣзи думи той разтвори свѣтло-синята си фанелена рубашка и отъ нея изпгльза рогата жаба. Широка червена лента бѣше при-



КАРАВЪ МАЙ  
КЕРВАНЪТЪ НА  
РОБИТЪ

„КНИГА“

вързана на шията ѝ. Тя се сви на коленетѣ на господаря си и замрѣ.

— Ето тази Муриель, — каза Хайесъ, показвайки съ тържественъ жестъ жабата, — има нѣколко добри качества. Тя никога не сплетничи, винаги стои въ кжши и е доволна отъ една рокля за цѣла седмица съ недѣлята заедно.

Войницитѣ очудено гледаха Муриель. Тѣ бѣха виждали не веднажъ рогати жаби, но че тѣ могатъ и да се опитомяватъ, на никого и презъ умъ не е минавало.

— Но тя поне познава ли те? — попита единъ отъ тѣхъ.

— Опитай и ще видишъ, — каза Хайесъ.

Рогатата жаба е непривлекателно същество. Тя има изкълчената фор-

ма на тѣлото на допотопнитѣ си прадѣди, безъ да има тѣхния грамаденъ ръстъ, но по нравъ тя е кротка като гълъбъ.

Войникътъ взе Муриель отъ колѣното на Хайесъ и се върна на мѣстото си на купчинката одеяла. Пленницата съ всички сили се дърпаше и мѣташе въ ржцетъ му, старейки се да се освободи. Като я подържа минута—две, войникътъ я сложи на земята. Неловко, но бързо закрачи Муриель на четиритѣ си прави лапички и стигна до краката на Хайесъ.

— Отлично! Тя те познава! Никога не мислѣхъ, че у такава тваръ може да има толкова умъ.

Джимъ Хайесъ скоро стана любимецъ на цѣлия лагеръ. Той има-

ше безкраенъ запасъ отъ хуморъ и винаги гладкъ, мекъ нравъ, безцененъ за лагеренъ животъ. Той никога не се дълѣше отъ рогатата жаба. Тя седѣше или въ пазвата мъ, презъ време на обѣда, или на колѣнетѣ до огъня; презъ ношъта тя спѣше до огъня подъ одеялото.

Какви чувства изпитваше рогатата жаба къмъ Джими, трудно е да се каже, защото тя никому не говорѣше за това. По-лесно можеха да се отгадаятъ чувствата на Джими. Той я обичаше, защото бѣше забавно да имашъ питомна жаба, съ която можеше да позабавлявашъ и развеселишъ компанията, а това бѣше обикновеното занятие на Джими. Съ свойственото си добродушие той се грижеше за жабата,

ловѣше ѝ мухи, криеше я отъ вѣтъра. И дойде време, когато грозното създание се отплати за всичко стократно.

Не веднага и не напълно се сприятели Джими съ другаритѣ си. Тѣ го обикнаха за простотата и забавността му, но никой още не бѣше го позналь на дѣло, а преди това никой не можеше да каже колко струва като пограниченъ войникъ и другаръ.

Граничаритѣ трѣбваше да водятъ постоянна война съ конекрадцитѣ, да ловятъ избѣгалитѣ отъ затвора престѣпници, да гонятъ отъ границата разбойницитѣ и контрабандиститѣ и т. н. Джими до преди постѣлването си бѣше въ отряда на ковбойската стража и нѣмаше опитъ въ пограничната война. Затова войницитѣ не знаеха, какъвъ ще се окаже Джими на дѣло; честъта и славата на отряда стража се състоеше въ храбростъта на всеки единъ отъ членоветѣ ѝ.

Цѣли два месеца на границата бѣше тихо, даже скучно. Сетне изведнажъ настана оживление. Себастьяно Салдаръ, знаменитъ мексикански разбойникъ и конекрадецъ, бѣше преминаль съ шайката си Рио-Гранде и започналь да опустошава Тeхасъ. Граничаритѣ бѣха на кракъ, но конницитѣ на Салдаръ бѣха неуловими.

Една вечеръ стражаритѣ се спрѣха въ гора-та следъ дълго препускане, за да вечерятъ. Конетѣ си разседлаха и седнаха до огъня да варятъ месо и кафе.

Изведнажъ отъ гжсталака изкочиха конницитѣ на Себастьяно Салдаръ съ диви викове и дигващи пушки. Стражаритѣ скочиха, хванаха пушкитѣ си, но бандититѣ изчезнаха тъй скоро, както се бѣха и появили, — любимо чисто мексиканско нападение.

Стражаритѣ скочиха на конетѣ и хукнаха да ги преследватъ. Следъ две мили преследване, измжченитъ коне се отказаха да слушатъ камшика и лейтенантъ Манингъ даде заповѣдь да се връщатъ.

Когато се върнаха на изоставеното огнище, оказа се, че Джимъ Хайсъ бѣ изчезналь. Нѣкой го бѣше видѣль, какъ тичаль за коня си, но следъ това никой не бѣше го забелязаль. Чакаха го до сутринята, но той не се върна. Претърсиха цѣлата мѣстностъ до оня пунктъ, дето бѣше дадена заповѣдъта да прекратятъ преследването, но нито раненъ, нито убитъ намѣриха Джими. И тогава войницитѣ решиха, че младиятъ имъ другаръ не е държалъ за честъта на строевия отрядъ, показаль се е страхливецъ и е избѣгалъ още първия пжтъ, когато сждбата искаше да изпита храбростъта му. Тѣ даже избѣгнаха да говорятъ за него.

Измина една година. И ето че лейтенантъ Манингъ съ отряда си се отзова пакъ въ мѣстността, дето ги бѣха нападнали презъ ношъта мексиканцитѣ на Салдаръ. Обикаляйки хълмистата равнина близо до пограничната рѣка, тѣ се натъкнаха на картина, чиято трагедия поразѣ всички до дълбочината на душата. До подножието на единъ малкъ хълмъ имаше три човѣшки скелета. По останкитѣ отъ дрехи можеше да се заключи, че сж били мексиканци. Единъ отъ тѣхъ, най-гольмиятъ, е билъ нѣкого на Себастьянъ Салдаръ. Широката му скжпа шапка, украсена съ злато, — шапка, известна далечъ задъ предѣлитѣ на Мексико, — лежеше наредъ съ него, пронизана отъ три куршума. До скелетитѣ се валяха три пушки, всички обрънати въ една посока.

Сражаритѣ тръгнаха по тази посока и на десетъ метра видѣха въ една малка трапчинка, съ пушка обръната къмъ тритѣ скелета, още единъ скелетъ. Очевидно тукъ се бѣше водиль бой на животъ и на смъртъ. Кой бѣше този са-

ДЖИМЪ-ДЖУНГЛАТА отъ Амансааръ Раймонъ

Прочутиятъ ловецъ на звѣрове, Джимъ Джунглата спаси живота на търговецъ Уилсонъ, но и двамата паднаха въ пленъ у едно елеме диваци, управлявано отъ единъ бѣль, на име Лона, синъ на луната. Той иска да ги убиятъ, но Колю стреля отъ едно дърво и го убива. Джимъ и Уилсонъ си отиватъ и намиратъ Колю раненъ.

